

'Stiften draaien verbetert welzijn sportpaard'

door Ramon Koppendraaijer

Het dierenwelzijn en fairplay op de wedstrijden zijn een hot item. Deelnemers, jury, organisatie en toeschouwers moeten er gezamenlijk op toezien dat bepaalde normen en waarden worden nageleefd. Ik kan niet beoordelen of overtreders daadwerkelijk worden aangesproken, maar ik heb wel de indruk dat deze mededeling alleen al preventief werkt.

Afgelopen weekend was ik aanwezig op een van de vele landelijke concoursen. Als vakidoot stond ik natuurlijk naar de voeten van de paarden te kijken. Op het losrijterrein bij het B springen viel me op dat een aantal paarden niet of alleen voor was beslagen. Al te vaak hoor ik dat een paard makkelijk een B-parcours kan springen zonder ijzer. Maar is dat wel zo?

Op een zandbodem zal dit geen probleem zijn. Misschien op een droge grasmat ook niet, maar op een natte wei zou ik het risico toch niet willen nemen. Er waren al een paar buien gevallen en in combinatie met het vrij lange gras leek mij het springen zonder ijzers met stiften geen goed idee. De onbeslagen paarden liepen dan ook erg voorzichtig en gleden geregeld weg. Toch gingen de deelnemers het parcours in.

De meeste paarden waren braaf en lieten hun ruiters niet in de steek. Al glijdend bij de afzet en in de wendingen vielen wel meer balken dan nodig was. De paarden werden zichtbaar onzeker en wantrouwend en zo'n gedrag uitlokken kan toch

niet de bedoeling zijn van het deelnemen aan wedstrijden.

Glijden door dressuurbaan

Ondertussen gleed een paard in een dressuurbaan onderuit, viel op zijn zij en de amazone belandde ernaast. Een andere deelneemster vertelde dat haar merrie tijdens haar L-dressuurproef vier keer was weggeleden met de achterhand. Het paard had achter geen ijzers, dus ook geen stiften in. Een vos die zich van zijn ruiter had ontdaan maakte bij het afremmen een slidingstop van drie meter. Ook deze was niet op 'scherp' gezet.

Ik vind het onbegrijpelijk dat ruiters onder spekgladde omstandigheden zonder stiften deelnemen aan wed-

strijden. Sterker nog, ik vind het onbegrijpelijk dat de deelnemers onder deze omstandigheden zonder stiften mógen starten. Het risico op blessures is te groot. Alleen al het naar achteren wegglijden van een achterbeen kan heel vervelende verrekkingen opleveren met kreupelheid als gevolg. Is dat dan dierenwelzijn?

Grip is alles in sport. Kijk maar naar de voetballers; er is niemand die het in zijn hoofd haalt zonder nopen een voetbalwedstrijd te spelen. Waarom laten wij onze paarden dan wel wedstrijden lopen zonder stiften die de benodigde grip geven? Is hier geen sprake van een gevaarlijke situatie voor mens en dier? Jawel! Los van het lichamelijke letsel is er

ook kans op mentaal leed. Als een paard merkt dat het glad is, kan het angst krijgen om uit te glijden. Gaat het minder zeker lopen, dan zal de ruiter de druk opvoeren om ritme te houden tijdens de proef. Past dat dan in het beoogde dierenwelzijn?

Wie is verantwoordelijk?

Bij wie ligt die verantwoordelijkheid om dit te voorkomen? Natuurlijk bij de ruiter of amazone, maar de wedstrijdorganisatie zou dit ook in de gaten moeten houden. Ze zou de deelnemers duidelijk moeten maken dat er bij een natte bodem stiften gedraaid moeten worden. Misschien moeten paarden zonder stiften zelfs worden geweigerd.

• Ramon Koppendraaijer: 'Er is geen voetballer die het in zijn hoofd haalt om zonder nopen een wedstrijd te spelen. Waarom laten wij onze paarden dan wedstrijden lopen zonder stiften?'

Verkeerde zuinigheid?

Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat het niet beslaan van een paard vaak te maken heeft met de kosten die hiermee gemoeid zijn. Kunnen we hier spreken van een verkeerde zuinigheid? Inderdaad, beslag met stiften is duurder dan een bekapbeurt. Maar hoe zou die 'bezuiniging' opwegen tegen de dierenartsrekeningen als het paard zou uitglijden?

Het indraaien van stiften is niet van elk gevaar ontbloot. Bovendien is het op een druk terrein de stiften draaien bij een onrustig paard geen pretje. Oefenen thuis biedt hier wellicht uitkomst. Als een paard zich raakt met een stift op de hoef of op de kroonrand, kunnen er ook verwondingen ontstaan. Toch staan in mijn opinie deze nadelen vaak niet in verhouding tot de risico's van uitglijden.

Misschien ben ik samen met mijn collega-hoefsmeden niet duidelijk genoeg over het belang van stiften tijdens een wedstrijd. Ik zal, zeker na dit weekend, mijn klanten er bewust van proberen te maken.

Wellicht ligt hier ook een taak voor de KNHS. Het is in ieder geval iets om over na te denken. Vooralsnog hoop ik dat men op concours stiften draait. Als dit om één of andere reden niet mogelijk is, rijd dan niet op een gladde bodem. Zorg dat je paarden goed beslagen 'ten ijs' komen om zo plezierig en veilig te kunnen deelnemen aan wedstrijden!

Ramon Koppendraaijer uit Lichtenvoorde is rijksgediplomeerd hoefsmid.

PAPIEREN VERENIGING

Individualisme, veiligheidseisen, het moeilijk krijgen van goede instructie, oplopende leskosten, de opkomst van 'papieren' verenigingen. Zaken die een bedreiging vormen voor het voortbestaan van de landelijke concoursen. Je zou deze zaken misschien niet direct met elkaar in verband brengen, maar het verband bestaat wel degelijk. Voor een vereniging wordt het steeds moeilijker om het hoofd boven water te houden. Instructie is nauwelijks te vinden en als je iets gevonden hebt, zijn er altijd wel leden die ontevreden zijn. Steeds meer ruiters en amazones kiezen voor privéles in plaats van verenigingsles. Wat er voor de lessen dan nog overblijft, is van dusdanig niveau dat het moeilijk is daar instructie aan te geven. Zelf geef ik ook les. Nu ben ik één van de gelukkigsten met een stel fanatieke wedstrijdruiters in de les. Ze zijn leergierig en dat geeft voldoening. Maar ik kan me voorstellen dat als ik iedere week met een groepje recreanten aan de slag zou moeten, die nooit op concours gaan, thuis niet met opdrachten aan de slag gaan en waar je week in week uit hetzelfde tegen kunt roepen zonder resultaat, de lol er snel afgaat.

Zelf ben ik misschien wel medeschuldig aan de opkomst van de papieren verenigingen. Ik ben er zelf ook lid van. Bij een vereniging moet je vaak rijdend lid zijn om wedstrijden te kunnen rijden en dus lesgeeld betalen. Dat loopt soms op tot enkele honderden euro's per jaar. Ik maak geen gebruik van de verenigingslessen. Daarvoor betalen is weggegooid geld. Een papieren vereniging kost je daarentegen maar een paar tientjes administratiekosten per jaar. De startkaart en dergelijke komen daar natuurlijk bij, maar die moet ik bij andere verenigingen ook betalen.

Doordat er steeds meer ruiters overstappen naar papieren verenigingen wordt het voor de reguliere vereniging moeilijker het hoofd boven

water te houden. Ze krijgen ook nog eens te maken met extra veiligheidseisen van de KNHS. Op zich een goede zaak dat die er zijn, maar aanpassingen in een accommodatie kosten geld. Bij een grote vereniging zal men hier weinig van merken, bij de kleintjes des te meer. Nog meer contributie betalen.

Om een concours te organiseren is een blik vol vrijwilligers nodig. Lastig als je een kleine vereniging bent. Maar ook grote verenigingen hebben hiermee te kampen. Doordat het verenigingsgevoel steeds meer verdwijnt, wil men ook steeds minder doen voor de vereniging. Sommige verenigingen krijgen het nog rond door leden en ouders aan de jas te trekken, bekenden te vragen etc. Maar bij andere verenigingen wordt een soort corvee-rooster opgesteld en ben je verplicht op dat moment je ding te doen. Kun je niet, dan regel je zelf maar vervanging. En dat is vaak een moeilijke klus.

Zo kan ik nog wel even doorgaan met voorbeelden noemen waaruit blijkt dat verenigingen het steeds moeilijker krijgen. Het achtal- en viertalrijden is bijna tot het verleden gaan behoren. Je krijgt niet meer enkele malen per week al die combinaties bijeen, al helemaal niet in de vakantieperiode. We zullen ons bij die ontwikkelingen moeten neerleggen. Het zijn feiten die je niet meer kunt omkeren. Iedereen is op zijn eigen manier met de sport bezig en dat vraagt om een andere structuur dan vijftig jaar geleden.

Mogelijk zijn er in de toekomst alleen nog papierverenigingen en zijn het de grote accommodaties die daar de vruchten van plukken. Daar zullen dan de wedstrijden worden gehouden, tegen vergoeding natuurlijk. We zullen ons moeten beraden over hoe het verder moet met de toekomst van de verenigingen en in het verlengde daarvan met de organisatie van onze gezellige landelijke concoursen.
Carolien Tesselhof-Bruggink, redacteur

DE PAARDENKRANT

Onafhankelijk nieuwsblad voor sport en fokkerij

Postbus 4

7000 BA Doetinchem
Telefoon redactie: (0314) 35 82 90
Telefax redactie: (0314) 33 39 39
E-mail redactie:
redactie.paardenkrant@reedbusiness.nl
Website: www.paardenkrant.nl

Redactie

Roel Leferink, hoofdredacteur
Ans Ederveen, eindredacteur
Claudia Bokkers, secretariaat
Melanie Brevink
Carolien Tesselhof-Bruggink, chef
Daniëlle Carrière
Ellen Franke
Christine Linneweever
Wendy Scholten, chef
Jacqueline van Tartwijk

Medewerkers

Suzan de Boer, Leo van den Bulck, Magda Coppoolse, Koen Cromheecke, Johanna Faber-Oudega, Brian Gunther, Job van Haften, Arend Klaassens, John en Rik Königkrämer, Remond Molenkamp, Albertine Nannings, Sandra Nieuwendijk, Linde Oortveld, Janneke de Rade, Theo van Straaten, Renate Valkenburg, Manon de Vries, Roy Vrugt, Richard Wagenaar, Rosan Wilts, Auke Winters

Foto's

De Paardenkrant, Leo van den Bulck, Dirk Caremans, Paard & Foto, Janneke de Rade, Gea Veenstra, Yorick Wormgoor, John Willems.

Abonnementsprijs (incl. 6% btw)

Per kwartaal € 39,90
Per halfjaar € 77,95
Per jaar € 148,50
Jaarabonnementen België en overige landen op aanvraag.

Abonnementen

Klantenservice, Postbus 808, 7000 AV Doetinchem, telefoon (0314) 35 83 58 telefax (0314) 35 81 61
e-mail: klantenservice@reedbusiness.nl
Abonnementen kunnen op elk gewenst tijdstip ingaan. Opgave via www.paardenkrant.nl of onze Klantenservice.

Abonnementen lopen automatisch door, tenzij uiterlijk 30 dagen voor de vervaldatum wordt opgezegd. Ook voor informatie over uw lopende abonnement kunt u contact opnemen met onze Klantenservice. Een proefabonnement stopt automatisch.

Uitgever: Aart Freriks

Commercieel manager: Paul Evers
Projectmanager: Jan te Pas
Marketing: Eline ter Haar, Jacco de Kinkelder

Advertenties

Telefoon Springertjes (0314) 34 95 92
Fax Springertjes (0314) 34 90 50

Telefoon overige advertenties:

- Noord- Tessa Feron (0314) 34 97 59
Nederland: Ingrid Schoenaker (0314) 34 97 28
- Midden- André Kunze (0314) 34 97 29
Nederland: Ria Tamboer (0314) 34 94 01
- Zuid- Cindy Haentjens
Nederland/ (0314) 34 90 87
België: Marjon Meijer (0314) 35 81 02

Fax overige advertenties (0314) 34 90 28

E-mail advertentieverkoop:
verkoop.paardenkrant@reedbusiness.nl
www.actiefindelandbouw.nl

Afsluittijdstip advertenties

Twee dagen voor verschijnen om 11.00 uur
Advertentietarieven: bel uw contactpersoon of zie www.actiefindelandbouw.nl

Drukker: Wegener Nieuwsdruk Gelderland

Bezorging: TPG Post
Bij klachten over de bezorging: bel 0314-358 358

 Reed Business

De Paardenkrant is een uitgave van Reed Business bv (www.reedbusiness.nl) en verschijnt elke woensdag en vrijdag.

© Niets uit deze uitgave mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever worden overgenomen op welke manier dan ook.

Uw opgegeven gegevens kunnen worden gebruikt voor het toezenden van informatie en/of speciale aanbiedingen door Reed Business en speciaal geselecteerde bedrijven. Indien u hiertegen bezwaar heeft, stuurt u een briefje naar Reed Business bv, t.a.v. Adresregistratie, Postbus 808, 7000 AV Doetinchem